

Hvis satsfastsættelsen skulle følge prisen på kollektiv transport ville satsen blive væsentligt lavere end den er i dag, idet prisen, som pendlere skal betale pr. transportkilometer i kollektiv trafik er lavere end prisen for at benytte egen bil. En sådan omlægning af satsfastsættelsen ville derfor medføre lavere befordringsfradrag. Dette ville jeg anse for at være i strid med skattestoppet, og omlægningen ville ikke være til gavn for pendlere.

Hvis det, forslagsstillerne ser for sig, er, at satsen stadig fastsættes efter udgiften til at køre i bil, men reguleres efter såvel prisstigninger på benzin m.v. som på kollektiv transport, er der ikke megen logik i forslaget, der i så fald mest har karakter af overbudspolitik.

Da stigningerne landet over på kollektiv transport er meget forskellige og endvidere meget forskellige for forskellige afstande, vil en inddragelse af sådanne prisstigninger i satsfastsættelsen i øvrigt næppe kunne føre til et tilfredsstillende resultat for alle pendlere.

Forestiller man sig et system, hvor den enkeltes befordringsfradrag er afhængigt af, hvilket transportmiddel, vedkommende har anvendt, og den konkrete dokumenterede udgift hertil, vil det indebære en stor administrativ belastning af den enkelte skatteborger og af myndighederne.

For mig er det også af betydning, at vi kan fastholde enkle og administrerbare regler. Regler, som i øvrigt – hvilket er vigtigt at understrege i denne sammenhæng – økonomisk giver en forholdsmæssig rigtig god kompensation til pendlere, der benytter kollektiv transport.

Den gældende befordringsfradragssordning er enkel for borgerne at forstå – og fra i år er den også enkel på den måde, at mange borgere vil få fortrykt befordringsfradraget på selvangivelsen. Noget der ikke ville være muligt, hvis befordringsfradraget var afhængigt af de dokumenterede udgifter.

Regeringen har således ingen planer om at ændre på de gældende regler.

Til gengæld vil jeg erindre om, at regeringen for nylig har fået Folketingets tilslutning til en væsentlig forbedring af udkantspendlernes økonomiske vilkår – ganske vist uden Socialdemokraternes stemmer.

Spm. nr. S 1687

Til justitsministeren (20/1 04) af:

Anne Bastrup (SF):

»Kan en borger i forbindelse med en arbejdsskade og efterfølgende sygedagpengesag, med henblik på eventuel førtidspension ifølge gældende offentlighedslov, nægtes fuld aktindsigt i egen sag, medmindre borgeren indvilliger i en psykologisk konsultation?«

Svar (29/1 04)

Justitsministeren (Lene Espersen):

De almindelige regler om aktindsigt for parter i sager, hvor der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed (f.eks. om ret til førtidspension eller erstatning for arbejdsskade), findes i forvaltningslovens kapitel 4 (§§ 9-18). Disse regler giver parten en videre adgang til aktindsigt end den, der følger af offentlighedslovens regler om aktindsigt.

Efter forvaltningslovens § 9 kan den, der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Partens adgang til aktindsigt omfatter som hovedregel alle dokumenter, der vedrører den pågældende sag. Der gælder dog visse undtagelser til denne hovedregel.

Partens adgang til aktindsigt omfatter således som udgangspunkt ikke myndighedens interne arbejdsdokumenter, jf. forvaltningslovens § 12. Retten til aktindsigt kan endvidere begrænses, i det omfang partens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til den pågældende selv eller til andre private eller offentlige interesser, jf. forvaltningslovens § 15.

Når en part efter de nævnte regler har ret til aktindsigt i sin sag, kan myndigheden ikke opstille betingelser eller vilkår for partens adgang til aktindsigt.